

Men jeg kan så blot slutte af med at sige, at set med Det Radikale Venstres øjne er dette en helt nødvendig indsats. Det er i tråd med det, der ligger i den danske forsvarsaftale; det er i tråd med vores ansvar for at være med til at slukke brande, hvor de opstår i Europa, når vi kan gøre det på en rimelig og fornuftig måde, og det er en rimelig del af den byrde, vi bør bære for Europas sikkerhed.

Annette Just (FP):

Sidst vi stod i denne sal og skulle diskutere at sende danske soldater til Bosnien-Hercegovina, var det i en noget anden situation. Det hersker der vel ikke megen tvivl om. Da stod vi med, at det var FN's styrker, vi skulle sende ned for at blive fredsskabende. Der var nemlig ingen fred. Vi vidste alle sammen godt, at det, vi sendte dem ned til, var en regulær borgerkrig. Ikke desto mindre var der et flertal i dette Folketing, som sagde: Fint, vi sender dem af sted.

Fremskridtspartiet sagde: Nej, vi sender ikke danske soldater ned midt i en borgerkrig; de kan ikke se, hvem der tilhører den ene eller den anden fløj. Det har også vist sig, at der selv inden for samme trossamfund har været folk, der sloges med hinanden.

Denne gang står vi i en noget anden situation. Situationen er jo den, at der er aftalt en fredsaf-tale. Den bliver skrevet under på torsdag – hvis guderne vil det og vejret vil det, og der ikke er for mange strejker i Frankrig. Så bliver det måske først dagen efter. Men o.k., den bliver skrevet under, i hvert fald inden vi skal implementere nogen form for styrker.

Derved har vi en helt anden situation. Vi har en situation, hvor FN også har måttet erkende, at de ikke formåede at køre en ordentlig kommandostruktur; at det ikke duer, når man har sat soldater ud, at sige: I skal forsvare noget, og at de så ikke kan få lov til at få mandat til reelt også at forsvare det.

FN har også måttet erkende – og det er en skam, at det er gået så galt – at de ikke bare kunne sige: Nu laver vi nogle sikre zoner, og så giver vi ikke soldaterne våben i hånd og tilladelse til at forsvare de sikre zoner. Derved blev FN-missionen – undskyld, jeg siger det så direkte – totalt til grin.

Det var en tragedie; nu står vi i en anden situation. FN har nu taget sig sammen og sagt: NATO skal stå for kommandoen og udførelsen af det kæmpearbejde, det er at sikre den fred, der bliver underskrevet på torsdag. Vi ved, at en

NATO-kommando er præget af effektivitet og målbevidsthed, og derfor har Fremskridtspartiet tillid til det.

En anden ting, som er væsentlig for dette forslag, er faktisk, at her er der en tidsbegrænsning. Der er ikke blot et veldefineret mål for, hvad de skal foretage sig, men der er sandelig også sat tidsbegrænsning på. Og det kan alle og enhver jo være glad for, når man har set, hvad der ellers har været af mærkelige former for indsats, hvor man ikke har sagt: Hvornår, hvor lang tid og hvad skal de gøre?

Der skal være den slags definerbare målsætninger og en tidsbegrænsning, for at tingene fungerer, når man går, som det populært hedder out of area. Og det er det, der sker. Vi behøver ikke at stikke noget under stolen; det er det, der sker. NATO-kommandoen, selv om det er under et FN-mandat, går uden for det oprindelige NATO-område.

Det er korrekt, som det er blevet sagt fra flere taleres side her i dag, at det selvfølgelig er i kompagni med Partnerskab for Fred, altså PFP, dvs. sammen med alle de øst- og centraleuropæiske lande. Og det er glædeligt, fordi det derved også bliver en afprøvning af, om de lande også er modne til optagelse i NATO.

Jeg mener, det er utrolig vigtigt, at vi på den måde lærer dem bedre at kende, at vi får en afprøvning af, hvordan deres kommandostruktur fungerer i samarbejde med vores og med NATO's. Og derved kan vi kun tilslutte os det.

Jeg er meget glad for, at det er frivillige fra Den Danske Internationale Brigade, der skal af sted, og at der derved ikke er tale om, at der er nogen, der bliver udkommanderet uvidende om, hvad det er, der kommer til at ske. For det er farligt, selvfølgelig er det farligt. Det er altid farligt at gå i krig, og selv om der er lavet en fredsaf-tale, så er der ingen garanti for, at der ikke kan ske noget.

Derfor vil vi arbejde positivt i udvalgsarbejdet og stille en del spørgsmål i udvalget, men jeg er sikker på, at også ministeriet og ministeren vil kunne svare fornuftigt på det.

Til sidst vil jeg godt sige, at der er en ting, der er vigtig i denne sammenhæng – en af de tidligere talere var inde på det – og det er faktisk OSCE's rolle i denne sag.

Danmark overtager formandskabet for OSCE i 1997, dvs. at fra 1996 er vi med i trojkaen. Danmark har et gevaldigt ansvar for, at det kommer til at fungere, til at OSCE netop bliver den europæiske samarbejdsorganisation, der sikrer en